

Arrest

nr. 154 415 van 14 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 mei 2015, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 27 mei 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 november 2014 leggen verzoeker en J.O, een Belgisch onderdaan, een verklaring tot wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Tienen.

Op 27 november 2014 dient verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in functie van zijn Belgische partner, J.O.

Verzoeker wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en wordt verzocht om binnen de drie maanden, met name ten laatste op 24 februari 2015, volgende documenten voor te leggen: een geldig paspoort, bewijzen dat betrokkenen elkaar reeds twee jaar kenden voor de aanvraag + contacten + drie ontmoetingen voor min. 45 dagen of één jaar samenwonen of gemeenschappelijk kind, bewijs

voldoende bestaansmiddelen Belg, bewijs behoorlijke huisvesting, ziektekostenverzekering voor Belg en familie.

Verzoeker legt rekeninguittreksels en foto's voor, een loonattest van zijn partner, een inschrijvingsbewijs inzake ziektekostenverzekering en een huurcontract.

Op 26 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.11.2014 werd ingediend door:

*Naam: E. Voornaam: M. Nationaliteit: Nigeria Geboortedatum: (...)1984
Geboorteplaats: Benin City Identificatienummer in het Rijksregister: xxx
Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- verklaring wettelijke samenwoning dd. 25.11.2014: dit document is te recent aan te tonen dat betrokkenen elkaar twee jaar kennen voorafgaand aan de aanvraag of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie.*
- ongedateerde foto's zonder digitale datum: aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.*
- foto en kopie achterzijde dd. 04.01.2013: deze foto is te recent aan te tonen dat betrokkenen elkaar twee jaar kennen voorafgaand aan de aanvraag. Een foto toont ook niet aan dat betrokkenen op dat moment samenwoonden. Dit blijkt ook niet uit de overige elementen van het dossier. Dit stuk kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie.*

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkenen elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkenen op het moment van de aanvraag minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden. Betrokkenen tonen niet aan een gemeenschappelijk kind te hebben.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht onder zijn bevoegdheid heeft aanduiden.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De verwerende partij wenst erop te wijzen dat artikel 39/79, § 1, tweede lid, 8° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. Behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn:

(...)

8° elke beslissing tot weigering van een erkenning van het verblijfsrecht van een vreemdeling bedoeld in artikel 40ter”.

2.2. Gelet op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden een beslissing is in de zin van voormeld artikel 39/79, § 1, tweede lid, 8° en een annulatieberoep ingediend tegen zulke beslissing van rechtswege schorsend is, wordt het belang dat de verzoekende partij meent te hebben bij het nogmaals vorderen van de schorsing onthouden. Ook de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel, het bevel om het grondgebied te verlaten, is blijkens het bepaalde in voormeld artikel 39/79, § 1, eerste lid van rechtswege geschorst.

2.3. Dienvolgens is de Raad dan ook de mening toegedaan dat de door verzoekende partij ingestelde vordering tot schorsing onontvankelijk is, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel werpt verzoeker de volgende schendingen op:

“Verzoeker meent dat verwerende partij hierna volgende wetsbepalingen en principes heeft geschonden: Artikel 40bis vreemdelingenwet; Artikel 1, 2, 3 en 4 van de wet betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen juncto 62 van de vreemdelingenwet; Artikel 8 van het EVRM Het zorgvuldigheidsbeginsel. Wat het de gegrondheid van het beroep betreft: Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de lacunaire motivering van de bestreden beslissing:

Eerste middel: Schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen: Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich slechts beperkt heeft tot onderzoek van één voorwaarde van gezinshereniging; Met name meent verwerende partij ten onrechte dat verzoeker niet zou aangetoond hebben een stabiele en duurzame relatie van ten minste twee jaar met haar partner te hebben gehad, zoals omschreven in artikel 40bis§2, 2° van de Wet van 15 december 1980, zonder ook maar de andere voorwaarden ook te onderzoeken, zoals volgt ” Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet 'voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken” Dat verzoeker in het geheel niet akkoord kan gaan met deze subjectieve, selectieve werkwijze van de toetsing van slechts één enkel criterium van artikel 40bis§2 van de vreemdelingenwet, terwijl de overige voorwaarden die eveneens door verweerder werden onderzocht, zoals het bestaan van de vereist een stabiel, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen tussen verzoeker en zijn partner enz... Bovendien is het niet juist wat de verwerende partij voorhoudt dat verzoeker niet voldoet zou hebben aan de voorwaarde van artikel 40bis §2, 2 vreemdelingewet. Uit de uiteenzetting van de feiten blijkt reeds dat verzoeker minstens sedert eind 2012 met zijn partner feitelijk Tienen verblijft(zie stukken 4, 9, 10 11). Dat de verwerende partij bovendien niet kan ontkennen dat verzoeker volgende documenten waarin vaststaande data voorkomen, heeft voorgelegd bij de aanvraag van zijn verblijfskaart als lid van de Europese Unie(zie stuk 7), zoals zijn huurcontract partner dd 01.02.2012, zijn geboorteakte dd 16.12.2013(zie stuk 4), zijn attest inzake leeftijd dd 16.12.2013(zie stuk 6), zijn foto met kopie achterzijde dd 04.01.2013(zie stuk 3) en zijn paspoort(stuk12). Dat deze vaststaande data die in de documenten voorkomen een afdoende bewijs zijn dat verzoeker en zijn partner minstens sedert 2012/2013 een koppel zijn. Dat de verklaringen van de bureaus van verzoeker(stukken 9, 10 11), samen genomen met het geheel van documenten die hij voorlegde in verband met zijn wettelijke samenwonen,

overduidelijk blijkt dat verzoeker minstens sedert einde 2012 op duurzame wijze samenwoont met zijn partner waaruit het bestaan van een duurzame en stabiele karakter van zijn relatie tevens blijkt. Verzoeker verwijst naar een verklaring van mevrouw L. L. een buur die in dezelfde straat woont als verzoeker die het volgende verklaart (zie stuk 10): "Ik, L. L., wonende te (...) te 3300 Tienen, verklaar dat ik het koppel J. O./E. M. al ken sinds zij hier in 2012 komen wonen zijn(..)". De heer V. P. uit Tienen verklaart (zie stuk 11) "Ik ken J. al een twaalfal jaren en M. al ongeveer een drietal jaren". Tenslotte verklaart een andere buur, de heer T. N. (stuk 12) "Mijnheer E. en mevrouw O. J. zijn mijn burens, een koppel van nigeriaanse afkomst al 3 jaar samenwonend op de (...). Dat aan de hand van het geheel van boven vernoemde documenten en verklaringen van de burens van verzoeker die met elkaar overeenstemmen, verwerende partij nog moeilijk kan voorhouden dat verzoeker geen duurzame en stabiele relatie heeft met zijn partner van minstens 2 jaar. Er werd reeds geoordeeld door de Raad van vreemdelingenbetwistingen dat: "Aangezien de bestreden beslissing inzake een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd is op verklaringen die door haar echtgenoot en derden werden afgelegd, is het minstens wenselijk dat verzoekster in dit kader zou worden gehoord. In dergelijke gevallen is het in het licht van de zorgvuldigheidsplicht trouwens noodzakelijk de verklaringen te toetsen of controleren. De passage uit de bestreden beslissing waarin wordt vermeld dat "uit voorgaande feiten blijkt dat betrokkene de echtelijke relatie met haar echtgenoot niet wenst verder te zetten" kan niet worden bijgetreden. Uit de feiten, zoals ze door de gemachtigde van de minister werden vastgesteld, kan immers de wens van verzoekster niet worden afgeleid. De beslissingnemende overheid is onzorgvuldig te werk gegaan bij de feitenvinding zodat deze de bestreden beslissing onvoldoende schraagt. (art. 40 (oud) vreemdelingenwet)". zie <http://www.cce-rvv.be> (4 november 2010); T. Vreemd. 2010 (samenvatting), afl. 3, 255. Dat aldus uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij zich de moeite niet heeft getroost om alle elementen in het dossier van verzoeker te onderzoeken en zich volledig ten onrechte uitsluitend toegespitst heeft op één enkel criterium om te bepalen of verzoeker al dan niet een duurzaam en stabiele relatie heeft van minstens 2 jaar met zijn partner, zonder rekening te houden met alle relevante aanwezig elementen in het dossier van verzoeker. Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepalen dat bestuurshandelingen van besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. De bestreden beslissing is in het licht van bovenvermelde vermeldde, absoluut niet als gemotiveerd te noemen; de motiveringsverplichting houdt echter meer in dan het letterlijk toepassen van de wetbepalingen en rechtspraak: "Dat een beslissing motiveren impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkenen niet enkel dictum omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen" (A. Mast / J. Dujardin / M. Van Damme / J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch Administratief recht, 14e druk, 1996, Antwerpen Kluwer, 1996, pag. 556, nr. 627) Dat de bestreden beslissing niet voldoet aan het substantiële, formele vereiste van motivering. Dat bijgevolg de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen miskent. Dat dit middel ernstig is".

3.1.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, laat verwerende partij in eerste instantie gelden dat de determinerende motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden op eenvoudige wijze in de beslissing kunnen worden gelezen. Zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die hebben geleid tot deze beslissing werden op afdoende manier geduid, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmiddelen waarover hij in rechte beschikt. In de motieven van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk wordt geoordeeld dat de voorgelegde bewijzen niet aanvaard kunnen worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen verzoekende partij en zijn partner. Tevens wordt geduid waarom de voorgelegde stavingsstukken niet volstaan. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Daar waar verzoeker verwerende partij een subjectieve en selectieve werkwijze verwijt door zijn verblijfsaanvraag te weigeren omdat niet werd voldaan aan de voorwaarde van een stabiele en duurzame relatie zoals omschreven in artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet en door hierbij de

andere voorwaarden niet te onderzoeken, laat verweerder gelden dat uit samenlezing van artikel 40ter en artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet onweerlegbaar blijkt dat aan de in deze wetsartikelen vervatte criteria cumulatief moet worden voldaan opdat gezinshereniging met een Belgisch geregistreerd partner kan worden ingewilligd. Verzoekende partij kan dan ook geenszins dienstig voorhouden dat verweerder de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 schond door zich bij de beoordeling van verzoekers aanvraag te beperken tot de vaststelling dat het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie niet werd aangetoond, zonder daarmee op enige wijze uitspraak te doen over de bij de aanvraag voorgelegde stavingstukken die verband houden met de overige wettelijk bepaalde criteria. Voorts zet verzoekende partij in zijn verzoekschrift uiteen waarom hij de mening is toegedaan dat hij het duurzame en stabiele karakter van zijn relatie wel afdoende bewees en hij derhalve wel voldeed aan de voorwaarde vervat in artikel 40ter juncto 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet. Voormelde inhoudelijke kritiek dient volgens verweerder evenwel niet te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de formele motiveringsplicht dan wel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 40ter juncto 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet, waarvan de schending door de verzoekende partij tevens in zijn tweede middel wordt aangevoerd.”

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

3.1.3.2. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekers verblijf geweigerd werd omwille van de volgende redenen: *“verzoeker brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben”*. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker aanvoert dat enkel één voorwaarde van gezinshereniging werd onderzocht en niet de andere voorwaarden en dat dit een subjectieve werkwijze is, dient te worden opgemerkt dat verzoeker eraan voorbij gaat dat de voorwaarden voor gezinshereniging zoals vermeld in artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet cumulatief zijn en dat de gezinshereniging bijgevolg geweigerd kan worden indien aan één van deze cumulatieve voorwaarden niet voldaan is.

3.1.3.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.1.3.4. Het komt aan de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een partner, burger van de Unie, wenst te beroepen toe om binnen het kader van artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet met alle middelen van recht het duurzame en stabiele karakter van de relatie aan te tonen. De Raad laat dienaangaande tevens gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de vereiste van het stabiele en

duurzame karakter van de relatie met een Belgische onderdaan, en zo ook of de aangebrachte stukken kunnen volstaan, over een appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad merkt voorts op dat de bewijslast van het vervuld zijn van de voorwaarden tot verblijf van meer dan drie maanden op de aanvrager rust. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert.

3.1.3.5. Verzoeker werpt in het middel tevens de schending op van artikel 40*bis*, § 2 van de vreemdelingenwet. In het verzoekschrift betoogt verzoeker dat de duurzaamheid en de stabiliteit van zijn relatie met mevrouw J.O. op afdoende wijze werden aangetoond. Volgens verzoeker volstaan de door hem aangebrachte documenten bovendien als bewijs van deze relatie.

De bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 40*bis*, § 2, 2° van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft gekregen; (...).”

Artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet bepaalt dat de bepalingen van dit hoofdstuk, die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie, die hem begeleiden of zich bij hem voegen, van toepassing zijn op de familieleden van een Belg, die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

3.1.3.6. Het komt aan de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een Belgische partner wenst te beroepen toe om, met alle middelen van recht, het duurzame en stabiel karakter van de relatie, zoals gedefinieerd in artikel 40*bis*, § 2, 2° van de vreemdelingenwet aan te tonen. De vrijheid inzake de bewijsregeling sluit evenwel niet uit dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de bewijswaarde van de voorgelegde overtuigingsstukken beoordeelt.

3.1.3.7. Bij de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie legde verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning voor alsook verschillende ongedateerde en gedateerde foto's.

3.1.3.8. Daar de aanvraag van 27 november 2014 onvolledig was, vroeg de gemachtigde aan verzoeker volgende bijkomende documenten voor te leggen tegen uiterlijk 24 februari 2014: een kopie van verzoekers paspoort, bewijs dat verzoeker en zijn partner elkaar reeds 2 jaar kennen, hun onderlinge contacten en bewijs van 3 ontmoetingen; bewijs van voldoende bestaansmiddelen van de Belg en familie, bewijs van behoorlijke huisvesting en bewijs van ziektekostverzekering Belg en familie.

In het kader van deze aanvraag werd verzoeker tevens verzocht binnen de drie maanden bewijzen over te leggen van een duurzame en stabiele relatie. Verzoeker legde in dit verband foto's neer.

3.1.3.9. De Raad wijst er in de eerste plaats op dat uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de stukken die verzoeker heeft aangebracht en deze heeft betrokken in zijn beoordeling, doch dat hij van mening was dat deze stukken

geen afdoende bewijs vormen om te kunnen besluiten tot het bestaan van een duurzame en stabiele relatie. Over de verklaring van wettelijke samenwoning d.d. 25 november 2014 wordt gesteld dat dit document te recent is om aan te tonen dat betrokkenen elkaar twee jaar kennen voorafgaand aan de aanvraag of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, zodat het dan ook niet aanvaard kan worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie. Over de ongedateerde foto's wordt overwogen dat aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, ze niet aanvaard kunnen worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen. Over de gedateerde foto d.d. 4 januari 2013 wordt gesteld dat deze foto te recent is om aan te tonen dat betrokkenen elkaar twee jaar kennen voorafgaand aan de aanvraag. Hieraan wordt toegevoegd dat een foto niet aantoont dat betrokkenen op dat moment samenwoonden en dat dit ook niet blijkt uit de overige elementen van het dossier.

Waar verzoeker aanvoert dat uit het huurcontract van zijn partner, zijn geboorteakte, zijn leeftijdsattest en zijn paspoort ook vaststaande data voorkomen, moet worden opgemerkt dat niet wordt ingezien op welke wijze deze stukken die telkens maar betrekking hebben op één persoon (ook het huurcontract, dit staat enkel op naam van verzoekers partner) afbreuk kunnen doen aan de hierboven vermelde motieven.

3.1.3.10. Waar verzoeker verwijst naar getuigenverklaringen, dient te worden opgemerkt dat verzoeker deze pas voor het eerst bij huidig verzoekschrift voorlegt en dat ze dateren van na de bestreden beslissing. Bijgevolg kon hiermee onmogelijk rekening worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr.110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS, 18 juni 2009, nr. 194 395).

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.1.3.11. Wat betreft de summier opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel geldt dat dit beginsel aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker toont in casu niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van een foutieve feitenvinding. De bestreden beslissing houdt derhalve wel degelijk rekening met de door verzoeker neergelegde stukken. Verzoeker toont met deze kritiek niet aan dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met deze stukken uit de aanvraag. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De schending van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht noch van artikel 40bis van de vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

3.2.1. In een tweede middel werpt verzoeker de volgende schendingen op:

“Tweede middel: Schending van artikel 40 ter van de vreemdelingenwet: In een tweede middel wenst mijn verzoeker zich te beroepen op een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Op basis van zijn wettelijke samenwoning met zijn partner mevrouw J.O., een Belgische onderdaan geniet verzoeker bijgevolg op basis van artikel 40bis van de vreemdelingenwet een recht op gezinshereniging, daar hij aan alle wettelijke voorwaarden heeft voldaan op datum van de aanvraag op 27.11.2014(zie stuk 8). Dat de verwerende partij bijgevolg niet kan betwisten dat verzoeker en zijn partner daadwerkelijk en effectief op duurzame wijze met elkaar samenleven en hun lief en leed met elkaar verdelen sedert minsten eind 2012 tot op heden. Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“Verweerder laat gelden dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven

steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 223 875). Verwerende partij wenst erop te wijzen dat verzoeker in toepassing van artikel 40ter juncto artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet dient aan te tonen dat hij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie onderhoudt met zijn Belgische partner. De criteria om vast te stellen of een relatie duurzaam en stabiel is, zijn uitdrukkelijk door de wetgever bepaald. Overeenkomstig artikel 40bis, §2, 2°, a) van de vreemdelingenwet is het duurzaam en stabiel karakter van een relatie aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of in een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partner een gemeenschappelijk kind hebben'.

Verzoekende partij betwist niet dat er in casu geen sprake is van een gemeenschappelijk kind, maar werpt op dat hij met zijn partner minstens sedert eind 2012 met zijn partner feitelijk in Tienen verblijft.

Ter staving van deze stelling verwijst verzoeker in zijn verzoekschrift in eerste instantie naar een aantal van bij zijn aanvraag neergelegde documenten, waarvan hij benadrukt dat in deze documenten vaststaande data voorkomen die zijn inzien een afdoende bewijs zijn dat verzoeker en zijn partner minstens sedert 2012/2013 een koppel zijn. Verzoekende partij verliest hierbij echter uit het oog dat op het door hem vernoemde voorgelegde huurcontract slechts de naam van de partner van verzoeker wordt vermeld, terwijl de geboorteakte en het paspoort waarnaar hij verwijst uitsluitend op naam van verzoeker staan, net zoals hem betreffende attest inzake leeftijd zijn. Verweerder ziet dan ook niet in hoe deze stukken verband houden met het aan te tonen duurzame en stabiele karakter van de relatie tussen verzoeker en zijn partner. Wat betreft de verwijzing naar de foto gedateerd op 4 januari 2013 dient dan weer te worden opgemerkt dat hieromtrent in de bestreden beslissing werd gemotiveerd 'deze foto is te recent [om] aan te tonen dat betrokkenen elkaar twee jaar kennen voorafgaand aan de aanvraag. Een foto toont ook niet aan dat betrokkenen op dat moment samenwoonden. Dit blijkt ook niet uit de overige elementen van het dossier. Dit stuk kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie.' Verzoekende partij gaat in zijn verzoekschrift op generlei wijze in concreto in op deze redengeving. De loutere omstandigheid dat verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen zoals uiteengezet in de bestreden beslissing volstaat niet om de motieven te weerleggen.

In zoverre verzoekende partij verder met zijn verzoekschrift nog bijkomende verklaringen van de bureaus van verzoeker bijbrengt ter staving van het duurzame en stabiele karakter van haar relatie, laat verwerende partij gelden dat deze stukken niet dienstig kunnen worden aangevoerd om de correctheid van de motivering in de bestreden beslissing te betwisten. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c); RvS 1 september 1999, nr. 81 172, RvS 19 november 2002, nr. 112 681). Door te verwijzen naar stukken die op het moment van het nemen van de bestreden beslissing niet voorhanden waren, slaagt verzoeker er niet in om aan te tonen dat de bestreden beslissing steunt op een foutieve feitenfinding of op kennelijk onredelijke wijze werd genomen (RvV 6 augustus 2014, nr. 127 924). Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 40ter juncto 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond".

3.2.3.1. In het tweede middel voert verzoeker op beknopte wijze hetzelfde aan als in het eerste middel.

Er wordt op gewezen dat verzoeker in toepassing van artikel 40ter juncto artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet dient aan te tonen dat hij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie onderhoudt met zijn Belgische partner. De voorwaarden om vast te stellen of een relatie duurzaam en stabiel is, zijn wettelijk bepaald.

Artikel 40bis, § 2, 2°, a) van de vreemdelingenwet geeft aan wanneer het duurzaam en stabiel karakter van een relatie aangetoond is:

“- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of in een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partner een gemeenschappelijk kind hebben.”

Er wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel, waar werd vastgesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris op correcte en niet kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

3.2.3.2. Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 40ter juncto 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

3.3.1. In een derde en laatste middel werpt verzoeker de volgende schendingen op:

“Derde middel: Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens: In dit middel beroept mijn verzoekster zich op een schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens. Op grond van artikel 8 EVRM geniet mijn verzoekster recht op de eerbiediging van haar privé-, familie- en gezinsleven. Door de bestreden beslissing te nemen, maakt de Staatssecretaris voor Migratie een ongerechtvaardigde inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven van verzoekster, welke niet nodig is in de democratische samenleving ter vrijwaring van de rechtsgoeden bepaald in artikel 8 van het EVRM. De rechtspraak van de Raad van State is formeel en duidelijk hieromtrent: “De uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten zou de vreemdeling ertoe verplichten om het grondgebied te verlaten en zou zijn gezinsleven verstoren, wat een risico op een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel inhoudt” (R.v.st. nr. 44.670. 22 oktober 1993, Arr. R.v.St. 1993, Z.p., noot BAMPS, C.) (...) “Art. 8 E.V.R.M. dat een ieder recht op eerbiediging van zijn privé-, gezinsleven en briefwisseling waarborgt is van openbare orde en van directe toepassing in het intern Belgisch recht. De uitzettings- of uitwijzingsbeslissing van een vreemdeling moet door de overheid gemotiveerd worden in die zin dat er een overweging gebeurt van de evenredigheid tussen motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling.” (R.v.St. nr. 26;932, 25 september 1986, Pas. 1990, IV, 16; T.B.P. 1987 (verkort), 638). Het recht op gezinsleven is uiteraard niet absoluut en voorziet een zekere mogelijkheid tot een bij wet voorziene inmenging vanwege de overheid in het gezinsleven. Niettemin mag deze inmenging niet disproportioneel zijn ten opzichte van het rechtsbelang dat de overheid inroept ter rechtvaardiging van die inmenging. De bestreden beslissing is disproportioneel en onzorgvuldig te noemen in het licht van de aanwezige klaar en duidelijke documenten die de Staatssecretaris had moeten toelaten om met kennis van zaken vast te stellen dat partijen reeds minstens sedert eind 2013 feitelijk met elkaar samenwoonden”.

3.3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“In een derde middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Daar waar verzoekende partij poneert dat de bestreden beslissing een ongerechtvaardigde inmenging uitmaakt in haar privé-, familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, laat verweerder vooreerst gelden dat het de taak is van de verzoekende partij om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé-, familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Voorts wenst verwerende partij erop te wijzen dat, teneinde na te gaan of er sprake is van een schending van artikel 8 EVRM, een onderscheid moet worden gemaakt tussen de situatie waarin een vreemdeling voor de eerste keer om toelating verzoekt, dan wel of het gaat om een voortgezet verblijf. In casu betreft het een eerste toegang, daar verzoekende partij blijkens het administratief dossier nooit toegelaten noch gemachtigd was tot een verblijf van meer dan drie maanden in België. In het geval van een eerste toelating oordeelt het Europees Hof van de Rechten van de Mens (EHRM) dat er geen sprake is van inmenging en geschiedt er, in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt, geen toetsing aan de hand van het

tweede lid van artikel 8 EVRM. Wel moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, §37). De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het privé-, familie- en gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het privé-, familie- en gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privé-, familie- en gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi, e.a. v. Noorwegen, par. 89). Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er hinderpalen aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een privé-, familie- en gezinsleven elders. Verzoeker voert slechts aan dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten 'disproportioneel en onzorgvuldig te noemen [is] in het licht van de aanwezige klaar en duidelijke documenten die de Staatssecretaris had moeten toelaten om met kennis van zaken vast te stellen dat partijen reeds minstens sedert eind 2013 feitelijk met elkaar samenwoonden.' Louter op basis van deze bewering toont verzoeker echter geenszins aan dat het onmogelijk zou zijn om zijn privé-, familie- en gezinsleven elders of in zijn land van herkomst verder te zetten, waardoor er op verwerende partij geen uit artikel 8 EVRM afgeleide positieve verplichting zou rusten om verzoekende partij op het grondgebied te gedogen. Verwerende partij wenst daarenboven te beklemtonen dat de bestreden beslissing enkel tot gevolg heeft dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het privé-, familie- en gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, 22 EHRR 228). Er dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor verzoeker om het Belgisch grondgebied binnen te komen en te verblijven. Wel dient de verzoekende partij te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde verblijfsvereisten, in casu voorzien in artikel 40ter van de vreemdelingenwet (RvS 4 mei 2007, nr. 170.806). Ten overvloede kan nog worden aangestipt dat het EVRM er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, §74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, §43). Artikel 8 EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door de vreemdeling gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, §81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, §43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, §67)".

3.3.3.1. Verzoeker voert daarnaast de schending van artikel 8 van het EVRM aan en stelt dat hij een gezinscel vormt met zijn Belgische partner. Hij meent dat conform artikel 8, lid 2 van het EVRM de inmenging in het gezins- en privéleven noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving en dit niet het geval is.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.3.3.2. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

3.3.3.3. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

3.3.3.4. Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

3.3.3.5. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing

van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.3.3.6. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

3.3.3.7. Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu voert verzoeker een gezinsleven aan met zijn Belgische partner met wie hij wettelijk samenwoont. Dit gezinsleven wordt niet betwist.

Aangezien het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding alleszins geen inmenging in het vermeende gezinsleven van verzoeker.

3.3.3.8. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat het betoog van verzoeker dat opgebouwd is rond de schending van artikel 8, lid 2 van het EVRM, met name waar verzoeker betoogt omtrent ‘*de vrijwaring van de rechtsgoeden*’ uit artikel 8, lid 2 van het EVRM, niet dienstig is, nu zoals er al op gewezen werd het *in casu* een eerste toelating in de zin van artikel 8 van het EVRM betreft.

Verzoeker voert in essentie aan dat een schending dreigt indien van hem zou verwacht worden terug te keren naar zijn land van herkomst Nigeria, nu hij in België wenst te verblijven bij zijn Belgische partner met wie hij wettelijk samenwoont en met wie hij een nieuw leven opbouwt.

3.3.3.9. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten bevat en dat het *in casu* niet gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Volgens het EHRM moet er in dit geval onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §33; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63). Teneinde de omvang van voornoemde verplichting te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

3.3.3.10. Verzoeker blijft in de toelichting van zijn derde middel evenwel vrij summier in het omschrijven van de elementen die als dergelijke hinderpalen kunnen aanzien worden. Verzoeker voert naast enkele theoretische beschouwingen en citaten uit de rechtspraak aan dat de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten “*de vreemdeling zou ertoe verplichten om het grondgebied te verlaten en zou zijn gezinsleven verstoren, een risico op een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel inhoudt.*” Verzoeker vervolgt dat “*de bestreden beslissing disproportioneel is en onzorgvuldig te noemen in het licht van de aanwezige klaar en duidelijke documenten die de Staatssecretaris had moeten toelaten om met kennis van zaken vast te stellen dat partijen reeds minstens sedert eind 2013 feitelijk met elkaar samenwoonden*”.

Deze opgeworpen hinderpalen zijn evenwel niet van die aard dat zij indiceren dat het uitbouwen van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM elders onmogelijk is.

3.3.3.11. Zolang er *in casu* echter geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven/gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. *In casu* blijft verzoeker in gebreke om

concrete hinderpalen aan te voeren die het uitbouwen of verderzetten van een familiaal of privéleven dermate bemoeilijken om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

3.3.3.12. Verzoeker heeft immers het leeuwendeel van zijn leven doorgebracht in diens land van herkomst, zodoende kan redelijkerwijs aangenomen worden dat hij voldoende vertrouwd is met de Nigeriaanse samenleving. Daarenboven toont verzoeker geenszins aan dat hij geen familie of vrienden meer heeft in zijn land van herkomst bij wie hij terecht kan voor tijdelijke steun en opvang, ten einde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfsreglementering. Gelet op de Belgische nationaliteit van verzoekers partner en hun geattesteerd samenwonend verleden, zijn er overigens geijkte legale kanalen voorhanden die kunnen leiden tot rechtmatig verblijf voor verzoeker.

3.3.3.13. De Raad wijst er in die zin op dat de gemachtigde dienaangaande reeds als volgt motiveerde in de bestreden beslissing: *“Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht, onder zijn bevoegdheid heeft, aanduiden.”*

De Raad wijst er tenslotte en in diezelfde zin ook op dat verzoeker slechts dient te voldoen aan de duidelijke wettelijke voorwaarden van artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM ligt *in casu* niet voor.

Het derde en laatste middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET